

а слънцето отдавна бѣ огръяло презъ широкий прозорець. Андрей мислѣше да влѣзе право въ широкитѣ дъбови врата, украсени съ гербъ и други фигури изработени; но татарката го дръпнѣ за ржкавтъ и посочи му малки вратица въ стѣната отъ старна. Презъ нея тѣ влѣзохъ въ судурма, а послѣ въ една соба, която той зе внимателно да изглѣдва. Прозорцитѣ бѣхъ затворени, но зари отъ вѣнъ освѣтявахъ червена завѣса, позлатенъ первазъ и живописъ на стената. Татарката му кимнѣ да почака тука, отвори вратата въ друга соба, изъ която свѣтнѣ огнь. Той чу, че се шѣпне тихома и гласъ, отъ когото сичко се разтреперѣ у него. Презъ отворенитѣ врата му се мѣрнѣ гиздава женска фигура съ дълга кѣдра коса, която падаше на подигната нагорѣ рѣка. Върнѣ се татарката и викнѣ го да влѣзе.

Той не помиѣше, какъ е влѣзълъ и какъ сѣ се затвориле слѣдъ него вратата. Въ собата горѣхъ двѣ свѣшти, а предъ иконата кандило; подъ нея столъ високъ съ подножие, на което прекланятъ колѣне католицитѣ, кога се молятъ. Но очитѣ му друго нѣшто дирѣхъ. Той се обърна на другата страна и видѣ жена, като че въ скоро едно движение застинала и окаменѣла. Чинѣше се, че искала да се спусне къмъ него и отведнѣжъ застана. И той оста въздивенъ предъ нея. Той си ѣ мислѣше инакъ, както ѣ знаѣше на времето; ништо не приличаше на оная, но два пѣти по-хубава и по-чудна бѣ тя сега отъ напредѣ: тогава имаше въ нея нѣшто несвършено, недотѣмлено; а сега това бѣ образъ, по когото е минѣлъ художникътъ съ своята кистъ послѣденъ пѣтъ. Оная бѣ обична, по вѣтрена мома; а тая бѣ хубавица, жена въ пѣлно развита красота женска. Въ очитѣ ѣ се изказваше пѣлно чувство. Оште не обѣхнале въ тѣхъ слѣзитѣ ѣ, та ги обѣкле съ бистра влага, която пронизва сърцето: грѣдитѣ, шията и рамената ѣ бѣхъ дошле до оная мѣра, която е положена на красотата въ пѣлното ѣ развитие; косата ѣ преди се развѣваше на дребни кѣдрици по лицето ѣ, а сега станѣла гѣста, богата, една часть прибрана, а другата се разнесла по сичката ѣ рѣка и распадала по грѣдитѣ на тѣнки, дълги и хубави раскѣдрени пашкуле. Лицето ѣ бѣ се съвсѣмъ измѣнило. И Андрей се мѣчѣше да припомни баре една черта, и не можѣше. Колкото и да бѣ поблѣднѣла, но непомрачена стоѣше чудната ѣ красота и бѣ оште по-необорна, побѣдоносна. И усети Андрей въ душата си благоговѣние и страхъ, и застана предъ нея недвижимъ. Но и тя бѣ замаяна предъ ли-